

[Pürschel.]

tror man, at man kan skjule med nogle tomme Talemaader!

Ja, jeg tror, jeg skal begrænse mig hertil. Der er andet, jeg kunde have ønsket at tale om, navnlig erhvervspolitiske Spørgsmaal, men det maa jeg af Hensyn til den korte Tid, der staar til min Raadighed, give Afkald paa; ogsaa dér havde jeg haft nogle interessante Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, men dem bliver der maaske Lejlighed til senere at drøfte.

Formanden: Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at to af de indtegnede Talere har ønsket at bytte Plads i Talerrækken. Jeg indvilger naturligvis heri og giver nu Ordet til det ærede Medlem Fru Elna Munch.

Elna Munch: Finanslovdebatten har jo i Aar for en stor Del drejet sig om Bide-tænger. Ikke saaledes at forstaa, at Oppositionen har haft Næb og Klør, for den har været yderst fremsommelig, men det drejer sig om en ny Form for Vaaben, som man i den konservative Ungdomsbevægelse udruster unge Mennesker med. Den eneste Begrundelse, jeg har faaet for, at man opmuntrer unge Mennesker til at bære dette Vaaben, er, at det skal bruges til at klippe Pigtraad over med. Nu vil jeg gerne spørge ærede Medlemmer, som har Medansvaret for denne Udrustning, om det er tilbørligt at opmuntre unge Mennesker til saadant Hærværk. Pigtraad opsættes jo til Værn for Ejendom, offentlig eller privat. Man understreger ved at opsætte Pigtraad i Stedet for almindelig Staaltraad og Staaltraadshegn, at man ganske særligt vil værne sin Ejendom. Det kan hændes, man f. Eks. sætter Pigtraad op om en Mark, hvor der gaar løse Køer, og det kan da være skæbnesvangert, at den bliver klippet over. Det kan være, at man vil beskytte Frugttræerne i sin Have ved at sætte Pigtraad omkring dem og derved beskytte dem mod Tyveri. Jeg ser ikke rettere, end at man her er inde paa at forgribe sig paa den Ejendomsret, man ellers er saa om over. Naar man nu overlader de unge de paagældende Vaaben, medfølger der saa med Retten til at bære samme en Paamdelse om, at man efter Hærværket skal henvende sig til Ejeren af Pigtraaden og gøre den i Stand for ham eller tilbyde at betale, hvad Skaden har kostet? (*Christmas Møller:* Naturligvis). Naturligvis. Det glæder mig. Mange Drengene har en urimelig stor Lyst til at trænge ind paa forbudte Enemærker, og derfor skulde man ikke opmuntre dem ved

at udstyre dem med Redskaber til en saadan Lovovertrædelse.

Efter den Opgørelse, der for nylig er fremkommet om Antallet af Turister, der har besøgt Danmark, viser det sig, at Tallet er i stærk Stigning. Dette er jo kun glædeligt. Men burde man saa ikke være lidt mere hjælpsom over for de fremmede, som kommer ind i vort Land? Navnlig fremmede Bilister, som kommer hertil, klager over, at de ikke kan finde Vej. Naar man kommer sydfra, hvor man kan køre Hundreder af Kilometer ad Veje, der er glimrende afmærket, der som oftest er nummererede, saa det er den letteste Sag af Verden at finde Vej, bliver man lidt desorienteret, naar man fra Gedser kører nordpaa og ser et Skilt, hvorpaa der staar „Til Landevejen“. Hvordan skulde en Franskmand eller Italiener kunne ane, at det er Vejen til København? Selv i Rusland er Vejene bedre afmærkede, der er tydelig Angivelse af, hvor store Kilometerafstande der er til de store Byer. Jeg tror heller ikke, der er noget andet Land, hvor Kilometerstenene staar snart til den ene og snart til den anden Side, alt efter Amtsraadenes Forgødtbefindende. Jeg henstiller derfor, at man, naar man beskæftiger sig med vort Vejvæsens Revision, da vil skride til at nummerere Vejene og stille tydelige Vejvisere op og skrive paa dem, hvor stor Kilometerafstand der er til og fra de store Byer, man færdes imellem. Ikke mindst i Provinsbyer kan det være ganske overordentlig indviklet at finde Vej, og det vilde derfor være nyttigt, om man havde en ordentlig Afmærkning af Vejene.

Jeg vil gerne rette en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister. Som bekendt er den kommunale Ejendomsbeskatning i København fastlagt inden for meget snævre Rammer, saaledes at f. Eks. Grundskylden lovmæssigt er fastlagt endog meget lavere i København end paa Frederiksberg. Jeg vil gerne minde om, at Indenrigsministeren i 1929 og følgende Aar her i Rigsdagen har fremsat Forslag om Ændringer i den kommunale Ejendomsbeskatning, hvorefter for Københavns Vedkommende en vis moderat Stigning i Grundskylden kunde ske efter Kommunalbestyrelsens nærmere Bestemmelse, medens Bygningsskyldpromillen ikke kunde forøges. Efter at visse Dele af dette Lovforslag, som vedrørte den amtskommunale Beskatning, gennemførtes i noget ændret Form ved Ændringer i den kommunale EjendomsskatteLov af 1933, er de Dele af Forslaget, som vedrørte København og de øvrige Byer, ikke siden fremsat. Jeg vil